

Backsjöbottingar berättar

Det råder en stämning av kompakt hemtrevnad i köket på Fallhölte, där syskonen Anni och Paul Gustafsson sysslar med sina handarbeten, medan hunden Truls har hedersplatsen i den gamla spisen.

Hemmanet Backsjöbotten i Gunnarskog bjuder ännu i denna dag besökaren på många oskärade idyller. Vägen slingrar uppåt mot storskogen, och väster om den vackra Backsjön ligger ännu en del stugor med bevarad lantlig ro och avskildhet.

Det är inte så många år sedan vägen till denna säriling bland gunnarskogsbyar var ganska dålig, och en sådan modernitet som elektriskt ljus fick inte hemmanet förrän år 1940.

Inne i stugorna kan man träffa på betagande gammaldags interiörer, där folket ännu fördriver de långa kvällarna med hemslöjd omkring spisen i köket, och där det råder en stämning av kompakt hemtrevnad.

Då signaturen för några dagar sedan gjorde en AN-visit i Backsjöbotten tillsammans med tidningens ombud på orten hade vi förmånen att få hälsa på i några gårdar och få ett samtal med några äldre personer, som länge levat och verkat i denna intressanta del av bygden.

Hemma hos Paul i Fallhölte.

Gården Fallhölte ligger just så där avskilt från stora vägen, som man önskar när man söker sig till en idyll. Gården ligger i kanten av åkerlyckorna, väl skyddad för vindarna av skogen strax intill. Ute på det lilla gårdstunet träffar vi stället ägare Paul Gustafsson och följer honom in i köket, där lyset redan tänts för kvällen.

Paul Gustafsson slår sig ned i "gruvan", där han samsas om utrymmet med drevet Truls, som tittar lite misstänksamt på nykomlingen. Pauls syster Anni Gustafsson talar dock lugnande ord, där hon sitter med sin stickning. Dottern Rut har mycket att bestyra. Två kor i ladugården måste ha sin passning för kvällen. Och medan Paul lägger sista handen vid sitt hemslöjdsalster, en vacker träsked, berättar han några glimtar ur sitt liv.

Anders Andersson, som reste från Backsjöbotten till Dalarna och Närke på timmerkörning.

Inte alls långt från Fallhölte ligger gården "Åckerbröten", och där träffar vi den 88-åriga Anders Andersson, som i dagligt tal

kallas "Änners i Rönninga" efter hemmet. Nu bor han hos dottern och mågen och sitter trygg och säker vid köksbordet med inte så litet av ungdomlig glimt i ögat, då han berättar om sina upplevelser under de många åren i Backsjöbotten.

Egentligen är Anders arvikabo till börden och född i Rackstad. Men redan då han var sju år gammal köpte fadern gård i Rexed. Sedan kom ynglinga- och mannaåren, när Anders fick eget bo i Rönninga i Backsjöbotten.

Anders Andersson har nu på ålderns dagar tillfredsställelsen att kunna se tillbaka på ett långt och verksamt liv. Tio barn har han och hans maka fött och fostrat. Alla lever, och nio av dem är i faderns närhet medan en är i Amerika. Den gamlas enda sorg är att hans hustru gick bort för rätt många år sedan.

Ungdomsåren var strävsamma och bjöd på en hel del besvärligheter. Anders fick då ofta köra varor från Arvika till handelsmännen i Gunnarskog. För detta erhöi han tre kronor lasset. Men det värsta var de dåliga vägarna. När de smalhjuliga vagnarna kom ner i hjulspåren gick det knappast att köra dem ur.

88-åriga Anders Andersson i Backsjöbotten kan ännu berätta om de åuster i Dalarnas timmerskog, men också om simturer över Backsjön och glada upptåg på "Dansarberget".

Tidigt började Anders att köra timmer om vintrarna i Perserud och skogarna runt om i bygden. Men förtjänsten var dålig. — Vi tjänade ungefär såpass under en hel vintersäsong som vad man nu får i pension för en månad, säger, Anders och myser gott åt hur tiderna har skiftat.

Tillsammans med kamraten Gustaf Karlsson i Gravås blev det så småningom en vana att under vintrarna dra iväg långt på körningar. Ibland bar det till Närke och ibland till Dalarna. Det kunde tydligen ha sina besvärigheter. Det var att köra ner till Arvika, lasta hästarna på tåget och åka till Ludvika och sedan köra långt uppåt skogarna till arbetet och kojorna. En gång när arbetskamraterna kom hem till Arvika var skorna så slitna att det blev promenad i strump-lästen från Fallängsvägen till Gravås. — Men, säger Anders i Rönninga, min ungdoms sommar-dagar var härliga. Nog minns jag mina simturer över Bergsjön och kvällarna, när vi ungdomar samlades på "Dansarberget" och svängde om i Guds fria natur till tonerna av ett gammaldags 1-radigt dragspel. Så roligt som vi hade det då, har väl knappast de unga nu...

Valdus.